

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου ἀριθ. 10

Δι' ἀνδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
λείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου, — Δέοντος Δε-Τενσώ : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σμυρναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Ἰωακείμ Βαλαβάρη : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾶ ΑΣΙΑ. — Νικολάου Πολεβόη : ΛΙΟΥΔΑΜΙΑ, Ρωσικὸν διήγημα.

ΒΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωεῖα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὄπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν γενικὸν ἡμῶν πράκτορα : «Κ^{ον} Παναγιώτην Γριτζάνην, εἰς Ἀλεξάνδρειαν», δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐνὸς γροσίου διατιμήσεως καὶ ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου δὲν θὰ χάσωσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ τῶν «Ἐκλεκτῶν», διότι ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ Ε' ἔτους θὰ εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ε'

Ὁ Πλεμὸν ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἐπάναγκας νὰ παράσχη εἰς τοὺς ναύτας ὄρας τινὰς ἀναπαύσεως καὶ νοσηλείας. Οἱ δύο Βρετ-

τανοί, ὁ Κλέτος καὶ ὁ Ζιλδά, συνήλθον ταχέως, ὄχι ὅμως καὶ ὁ θερμαστής, ὅστις εἶχε λιποθυμήσει καὶ δύο ἕτεροι ἄνδρες. Διὸ μετὰ ζωηρὰς ἐντριβὰς καὶ πρόχειρον θεραπείαν διὰ ρακῆς ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐπεβίβασε τοὺς τρεῖς πάσχοντας εἰς τὴν πρώτην διὰ Τουλὸνα ἀναχωροῦσαν ἀμαξοστοιχίαν. Ἀφοῦ δ' ἐφρόντισε περὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνδρῶν ὁ Πλεμὸν διηυθύνθη εἰς τὴν πόλιν, ὅπως ἐπανορθώσῃ, εἰ δυνατόν, τὴν ἀταξίαν τοῦ ἱματισμοῦ του.

Πανταχόθεν ἐκ τῶν περίξ εἶχον προσδράμει, οἱ πλεῖστοι δ' ἐθεώρουν τὴν σωτηρίαν τοῦ 29 καὶ τοῦ πληρώματός του ὡς θαῦμα. Οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ μένοντες ἀξιωματικοὶ συμπαθῶς περιστοίχισαν τὸν συναδέλφον αὐτῶν ναυτικόν, ἐπιδαφιεύοντες αὐτῷ τὰ τεκμήρια τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς συμπαθείας των. Ὁ πλοίαρχος καὶ τινες τῶν ναυτῶν του διήλθον διὰ τοῦ συνωστιζομένου πλήθους ἐν τῷ μέσῳ ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Πλεμὸν εἰσῆλθεν εἰς ἐν ξενοδοχεῖον, αὐτόθι δὲ τὸ μὲν διὰ λόγους ὑγιεινῆς, τὸ δὲ ἐξ ὑπερβολικῆς κοπώσεως, ἀνεπαύθη καὶ αὐτὸς ἐπ' ὀλίγον. Ἄλλως τε ὄφρα εἰς ν' ἀναμείνην καὶ τὸ ἐκ Τουλόνος ρυμουλκόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἤδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὸν πλοῦν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δέκα ὥρων.

Ἐνῶ τὰ ἐνδύματά του ἀπεξηραίνοντο πρὸ τῆς πυρᾶς, ὁ Φριδερίκος ἐκοιμήθη ἐπὶ τινὰς ὥρας.

Ὅτε ἠγέρθη περὶ τὴν μεσημβρίαν κατήλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Αἱ αἰθουσαι τοῦ ξενοδοχείου ἔβριθον πλήθους.

Μεταξὺ τῶν περιέργων ἦσαν καὶ πολλαὶ γυναῖκες καὶ νεάνιδες. Οἱ νεωστὶ ἐκ Παρισίων ἢ ἀλλαχόθεν ἐλθόντες κατείχοντο ὑπὸ τῆς αὐτῆς περιεργείας νὰ μάθωσι τὸ γεγονός. Πάντες οἱ ἐκεῖ κατοικοῦντες εἶχον συγκινηθῆ, πολλοὶ δὲ ὄρισαν ὡς τόπον συνευτεύξεως τὸ ξενοδοχεῖον, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ μάθωσι τὰς συγκινητικὰς λεπτομερείας.

Εἰς μίαν τῶν τραπέζων, ἔνθα οἱ συν-

δαιτυμόνες ἔτρωγον μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, εἰς τὸ κέντρον φαειρᾶς ομάδος ἡ κυρία Διλλιέρ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἠκροῶντο μετὰ προσοχῆς τὰς περίξ διηγήσεις καὶ συνομιλίαις. Γηραιὸς τις κύριος ἐκ τοῦ ὄμιλου αὐτῶν, ὁ θεὸς Γκιδάλ, προσεκάλεσεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὸν ἠρώτα, ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν τῶν κυριῶν :

- Λοιπὸν κανεὶς δὲν ἐπνίγη.
- Κανεὶς εὐτυχῶς, κύριε.
- Τότε λοιπὸν διατὶ αὐτὸς ὁ θαυμασμός ;

— Τί λέγετε, κύριε ; ἀπήντησεν ὁ ὑπηρετῆς, ὅστις ἦτο νέος ἐκ Νορμανδίας εὐπρεπέστατος τὸ ἦθος, εἶνε θαῦμα ἀληθῶς πῶς αὐτὸ τὸ μικρὸν σιδηροῦν σκάφος δὲν ἐβυθίσθη εἰκοσι φορὰς, ὄχι μίαν!

— Ἐχει λοιπὸν πολὺ καλὴν κατασκευὴν αὐτὸ τὸ τορπιλλοβόλον ;

— Πιθανόν, κύριε τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἔχει πολὺ καλλίτερον πλήρωμα καὶ ἔτι καλλίτερον κυβερνήτην.

Ἡ Λευκὴ τότε ἔλαβε τὸν λόγον.

— Καὶ ποῖος εἶνε ὁ κυβερνήτης του ; ἠρώτησε.

— Δὲν εἰζεύρω πῶς λέγεται, δεσποινίς. Μόλις τὸν εἶδα αὐτὸν τὸν ἀξιωματικόν καὶ νὰ σὰς εἰπῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, φαίνεται ἀτρόμητος. Ἰδοῦ, νὰ τον ἀκριβῶς !...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Φριδερίκος εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἡ παρουσία του ἐξήγειρε ζωηρὰν συγκίνησιν.

Ἀκουσίως, αὐθορμήτως, ὑπὸ τὴν ὄθησιν τοῦ καταλαμβάνοντος ἐνίοτε τὰ πλήθη ἀνεξηγήτου ἐνθουσιασμοῦ, ἐν μέρος τῆς ὁμηγύρευς ἤρχισε νὰ χειροκροτῆ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὀπισθοχώρησεν ἐν βῆμα σκεπτόμενος νὰ ὑποχωρήσῃ.

Δὲν ἤρχετο ἐπιζητῶν ἀνευφημίας. Ὁ χαρακτήρ του ἀπηχθάνετο τὴν θορυβώδη δημοτικότητα.

Πλὴν ταυτοχρόνως ὁ ὑπηρετῆς τοῦ ἐστιατορίου ἐπλησίασεν :

— Ἐὰν ὁ κύριος ἐπιθυμῆ τραπέζιον, εἶπεν αὐτῷ, ἰδοῦ ! ...

Καὶ ἔδειξε μίαν θέσιν παρὰ τὸ παράθυρον προφυλαττομένην ὑπὸ τῶν παραπετασμάτων. Αἰσχυρόμενος σχεδὸν ὁ ὑποπλοίαρχος, ἐκάθισε παρὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν τράπεζαν, ὅτε δὲ ὁ ὑπηρετὴς ἤρχισε ν' ἀπαγγεῖλῃ τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν καὶ τῶν οἴνων ὁ Φριδερίκος τὸν διέκοψεν.

— Ὅ,τι θέλεις φέρε μου, εἶπε μετὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς, ἀλλὰ νὰ τὸ φέρῃς γρήγορα.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐξετέλεσε στροφὴν τοῦ σώματος καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Μείνας μόνος ὁ Πλεμὸν περιέφερε τὸ βλέμμα περὶξ αὐτοῦ.

Αἴφνης τὸ αἷμά του συνέρρευσε σφοδρῶς εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡσθάνθη ἑαυτὸν ὠχρίωντα, βόμβος συγκεχυμένος ἀντήχει περὶ τὰ ὠτά του καὶ εἰς τὰ χεῖλη του ἀνῆλθεν ἀκούσιος στεναγμός.

Ἀντικρὺ του, ἀπὸ τῆς μεγαλειτέρας τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ ὀμίλου φίλων εὐρισκομένη ἡ Λευκὴ Διλλιέρ τὸν παρετήρει ἀτενῶς.

Καὶ ἡ νεανίς ἐπίσης δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν της.

Ἀμφότεροι ἀνεγνώρισαν ἀλλήλους ἅμα τῷ πρώτῳ βλέμματι.

Πρὸς στιγμὴν ὁ Φριδερίκος ἔμεινε ἀνευ ἀναπνοῆς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμαὶ νεύοντας, μὴ τολμῶν ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν. Ὁ ὑπηρετὴς εἶχε τοποθετήσῃ ὀρεκτικὰ τινὰ ἐδώδιμα πρὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὰ ἐγγίσῃ ἀμέσως, ἐπειδὴ ἡ χεὶρ του ἔτρεμε καὶ ἐφοβεῖτο μήπως φανῆ.

Ἐπὶ διάστημά τι ἀνυπολόγιστον ὁ νέος ἔμεινε βεθυθισμένος ἐν τῇ ἀφώφῳ μέθῃ, ἐν τῇ ἀρρήτῳ ἐκστάσει τῆς πρώτης στιγμῆς, ἣτις παραμένει διηνηκῶς ζωσα ἐν τῇ μνήμῃ. Ἐρχονται κατόπιν αἱ ἐξομολογήσεις, αἱ τρυφεραὶ διαχύσεις, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι τὴν μυστηριώδη ἡδύτητα τῶν πρώτων ἐκείνων φευγαλέων στιγμῶν.

Βραδέως, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς. Τὸ βλέμμα του συνήντησε τὸ τῆς Λευκῆς, ὅπερ ἐξέφραζε τὴν αὐτὴν ταραχὴν. Τὸ ἀπόκρυφον ὀρμέμφυτον τῆς καρδίας ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Φριδερίκον ὅτι δὲν ἠγάπα αὐτὸς μονομερῶς. Ἀλλ' ἤρκει ὅπως τὸ βεβαίον ἡ καρδία διὰ νὰ τὸ ἀρνήται ἀμέσως τὸ λογικόν.

Βαθμῆδὸν ἐν τούτοις ὁ νέος ἀνέκτισε τὴν ἀπάθειάν του. Ἐκ τῆς πρὸ ὀλίγου μεγάλης ὀρέξεώς του δὲν ἀπέμενε πλέον ἔχθος. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμὸν καὶ ἐξῆλθε τοῦ ἐστιατορίου.

Ἐνῶ ἠτοιμαζέτο νὰ ὑπερβῆ τὴν οὐδὸν ἤκουσέ τινα καλοῦντα αὐτόν.

Ἦτο ὁ ὑπηρετὴς.

— Κύριε, εἶπε μὲ τὴν παρατεταμένην προφοράν του, ἕνας κύριος θέλει νὰ σὰς ὀμιλήσῃ.

— Ἐμέ ;

— Σὰς, μάλιστα, κύριε.

Ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν ἐστράφη καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ θεοῦ Γκιδάλ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐχαιρέτισαν ἀλλήλους.

— Κύριε, ἤρξατο λέγων ὁ πρεσβύτερος, θὰ φανῶ ἴσως ἀδιάκριτος. . . Εἴθε ὁ πλοίαρχος τοῦ Τορπιλλοδόλου 29 ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐρχομαι ἐξ ὀνόματος τῆς κυρίας Διλλιέρ καὶ τινων ἄλλων φίλων ἐδῶ παρόντων νὰ σὰς ζητήσω τὴν χάριν ὅπως ἐπισκεφθῶμεν τὸ πλοῖον.

Ὁ Πλεμὸν συγκατένευεν.

— Θὰ ἴδῃτε ὁμως τὸ 29 μας εἰς πολὺ κακὴν κατάστασιν, κύριε, παρετήρησεν.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ ἐπιθυμία τῶν κυριῶν, καὶ δὲν διστάζω νὰ σὰς ἀναφέρω μάλιστα τὴν περὶ τούτου ἔκφρασιν τῆς δεσποινίδος Διλλιέρ : « Πρέπει νὰ παραδεχώμεθα τὴν θάλασσαν ὡς ἔχει καὶ τοὺς ἥρωας οἱοί εἶνε ».

— Πολλὴ τιμὴ διὰ τοὺς ἄνδρας μου, κύριε ! Ἀποῦ ἔχει οὕτως, θὰ μεταβῶ τώρα εἰς τὸ πλοῖόν μου καὶ δύνασθε νὰ ἔλθῃτε ὅταν εὐαρεστήσθε.

Παράδοξος δραματοουργὸς εἶνε ἡ σύμπτωσις ! Ὅποῖος ἄρά γε δαίμων ἀνώνυμος προίσταται τῶν περιπλοκῶν τοῦ ἔρωτος ; Βεβαίως ἀναχωρῶν ἐκ Τουλόνης κατὰ διαταγὴν τῶν προϊσταμένων του ὁ Πλεμὸν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἔμελλε νὰ διέλθῃ διὰ τῆς τρικυμίας ὅπως ἀποκτῆσῃ τὴν ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν ἐξ ἧς ἠσθάνετο πληρουμένην τὴν ψυχὴν του κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ὁ νικηφόρος λογισμὸς, ὅστις μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς εἶχε καταλάβει τὰ θορυβώδη σκιρτήματα τῆς καρδίας του, ἦτο ἡ συναίσθησις τῆς πενίας του, τῆς ἀποστάσεως τῆς ἀποχωριζούσης αὐτὸν ἀπὸ τῆς Λευκῆς. Ἰδοὺ νῦν ὅτι ἡ ἀπόστασις αὐτῆ ἐσυνομεύετο, αὐτὸς δὲ ὁ πτωχὸς καὶ ὁ ἀγνωστος ὑπερεῖχε νῦν ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους τοῦ συρρέοντος ὅπως τὸν ἀνευφημήσῃ καὶ παρουσιαζέτο μὲ ἀίγλην δόξης περὶ τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς γυναικός, ἣν ἐλάτρευεν ἐν σιγῇ. Ὁ Φριδερίκος ἐσυλλογιζέτο ταῦτα συγκεχυμένως, παλαίων μεταξὺ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς παραφορᾶς. Πόσον ἠγάπα νῦν τὸ Τορπιλλοδόλου του, τὸ καυμμένον 29 του, τὸ κατάκοπον, τὸ συντεθλασμένον, τὸ ὅποῖον τόσον ἀνδρείως εἶχεν ἐκτελέσει τὸ καθῆκόν του κατὰ τὸν πλοῦν καὶ τὸ ὅποῖον ἐβλεπε κατ' ἐκείνην τὴν ὄραν ἀκίνητον, περιλουόμενον ὑπὸ κυανοῦ ὕδατος, σχεδὸν ὑπερήφανον ὑπὸ τὰς λαμπρὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου !

Ὅτε ἔφθασεν, οἱ ναῦται εἶχον ἤδη ἐπανορθῶσαι ὅπως κάλλιον ἠδύνατο τὴν ἐκ τοῦ διάπλου ἀταξίαν καὶ τὰς μικρὰς βλάβας. Αἱ μεγάλαὶ ὁμως ἦσαν ἐξ ἐκείνων, αἵτινες μόνον ἐν τῷ ναυστάθμῳ διορθοῦνται. Μετ' ὀλίγον τὸ σιδηροῦν σκάφος ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Τουλόνα ρυμουλκούμενον ὑπὸ τινος ἀτμοπλοίου. Ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ τεταπεινωμένον, νεναρκωμένον αὐτὸ ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶχε τόσον γενναίως ἀψηφίσῃ τὴν ὀργὴν τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀνέμου !

Ὁ ὀλκός του δὲν θὰ ἐκαλύπτετο ὑπὸ μαργαριτωδούς ἀφροῦ, ὃν ἐξήγειρον ὀπισθέν του αἱ πτέρυγες τῆς ἑλικός του.

Ἀλλ' ἀδιάφορον ! Ὅπως ἐφαίνετο ἐκεῖ

ἄτονον, ἐντὸς ὕδατος διαυγοῦς, μῆσον τοῦ ὁποίου διεφαίνετο ἡ ἄμμος τοῦ πυθμένος, μὲ τὰς ρυτίδας καὶ τὰ ρήγματά του παρωμοιάζε μὲ ἔνδοξον τραυματίαν. Ἐθριάμβευεν ἀκόμη !

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ἄ ! τὰ μάτια τῶν ἐρωτευμένων ἀνδρῶν δὲν κάμνουν κακόν· τὸ ἐναντίον μάλιστα. Αἱ γυναῖκες, αἱ κατηραμέναι... Τὰς μισῶ.

— Σοὶ ὠμίλησε καμμία διὰ μέ ;

— Αἶ ! καὶ διὰ ποίαν ἄλλην θὰ ὠμιλοῦσαν ; Αἱ ἄλλαι ἐφαίνοντο δοῦλαι ἐμπρὸς σας. Καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες ἦσαν εἰς τὰ πόδια τῆς βασιλίσσας των, τῆς σουλτάννας των. Καὶ δὲν διεκρίνατε κανένα ;

Ἡ Ἐλενίτσα, διορθοῦσα νωχελῶς τὴν βαρύνουσαν αὐτὴν κόμην της, ἐνευσεν ἀποφατικῶς.

— Πῶς ; οὔτε τὸν ἱατρὸν τοῦ γαλλικοῦ πλοίου ; Λέγουν ὅτι ὅλοι οἱ νέοι ἤθελον νὰ ἦναι εἰς τὴν θέσιν του.

— Εἰρήνη — εἶπεν ἡ νεανίς, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι ἐνόησε τὸν ὑπαινιγμόν—ἐὰν ἤξευρες πόσον πονῶ τὴν κεφαλὴν !

— Ἐχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Θὰ σὰς ἱατρεύσωμεν. Νὰ εἴπωμεν τὸ ἔξοκί ;

— Ἡξέυρεις, ὅτι ὁ θεός μου τὸ ἀπηγόρευσε. Τὴν τελευταίαν φοράν, μὰς συνέλαβε καὶ μ' ἐπέπληξε.

— Σήμερον δὲν θὰ συλληφθῶμεν. Εἶναι εἰς τὸν λιμένα καὶ ἡ δασκάλισσά σας κοιμάται. Δὲν ἠμπορῶ ν' ἀφήσω τὸ χρυσό μου τὸ κορίτσι μὲ τὸ κακὸ μάτι ἐπάνω του. Περιμένετε ὀλίγον καὶ ἐπιστρέφω ἀμέσως.

— Δεσποινίς — εἶπεν ἡ Καίτη, ἣτις δὲν εἶχεν ἐννοήσει οὐδὲ λέξιν ἐξ ὅλου τοῦ διαλόγου — θ' ἀρχίσει πάλιν τὰ μαγικά της ;

— Ναί, ἀλλὰ νὰ μὴ το εἴπῃς, διότι ἀλλέως θὰ ἔλθῃ νὰ συλλάβῃ σὲ ὁ διάβολος.

— ὦ ! δεσποινίς, τρέμω σύσσωμος. Καὶ ὁμως μ' ἀρέσει νὰ βλέπω αὐτὴν τὴν μάγισσαν. Μοὶ ἐνθυμίζει τὰς γραίας στρίγγλας τῶν νήσων μας.

Ἡ Εἰρήνη ἐπανῆλθε, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς δοχεῖον πλήρες καιομένων ἀνθράκων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔρριψε δρᾶκα γαρυφαλῶν, ἀναδόντων πυκνὸν καπνόν. Ἡ Ἐλενίτσα, γινώσκουσα τὸ τυπικὸν τῆς μαγειρίας ταύτης, ἴστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κοιτῶνος. Ἐδρακε μὲν τὰ χεῖλη της, ὅπως μὴ γελάσῃ, ἀλλ' ὁμως ἠσθάνετο παράδοξον καὶ ἠδονικὴν φρικίαν φόβου, διατρέχουσαν τὸ

σώμα της. Είναι βιβαίως δυσκολώτατον νὰ πιστεύσῃ τις εἰς τὴν μαγείαν· ἀλλὰ τίς οἶδεν; Ἡ Εἰρήνη ἐφαίνετο τόσον πεπεισμένη καὶ διηγοῦντο περὶ αὐτῆς τόσον ἀλλοκότους ἱστορίας!

Ἡ Καίτη, καταφυγοῦσα εἰς τὸ κενὸν τοῦ παραθύρου, ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων. Ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν της καὶ ἔβλεπε μὲ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν.

Ἡ γραῖα, μὲ τὸ δοχεῖον εἰς χεῖρας, περιεστρέφετο πέριξ τῆς Ἐλενίτσας, ἀπαγγέλλουσα τρομεροὺς ἐξορκισμοὺς.

Ἐφ' ὅσον τὰ γαρόφαλα ἐξερηγνύοντο, ἐκείνη ἐψιθύριζε:

— Τοὺς ἀκούετε; Εἶναι θυμωμένοι, διότι εὐρέθηκα ἐγὼ νὰ τοὺς διώξω. Δοκιμάσετε νὰ μ' ἐμποδίσετε, κατηραμένοι! Ἐχετε νὰ κάμετε μαζύ μου. Πίφ! πάφ! ἀκούτε, ἀκούτε! Βλέπετε πῶς εἶναι ὅλοι μαζευμένοι ἐδῶ! Ἀνάθεμα! ἀνάθεμα! Σκυλιά! χοῖροι! σκορπιοί! φεῖδια!

Μετὰ τὸν ὠρισμένον ἀριθμὸν περιστροφῶν, ἡ Εἰρήνη ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ δοχεῖον καὶ ἡ νεανίς, ἀνυψώσασα τὸν κοιτωνίτην της, ἐπήδησε τρίς ἀνωθεν αὐτοῦ, ἐνῶ ἡ μάγισσα ἀπήγγελλε τὸν τελευταῖον ἐξορκισμὸν της. Ἡ Ἐλενίτσα ἐμειδία, προσέχουσα νὰ μὴ μεταδοθῇ τὸ πῦρ εἰς τὰ τρίχαπτα τοῦ κοιτωνίτου της. Ἐδεικνυεν, ὑπὸ τὴν κομψὴν μεταξίνην περικημηιδά της, καλλιτεχνικὸν πόδα ἐντὸς ὑποδήματος ἐξ ὀλοσηρικοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο ἱκανὸς παρ' ἡμῖν τοῖς Γάλλοις νὰ προσελκύσῃ ὅλους τοὺς δαίμονας ἀντὶ νὰ φυγαδεύσῃ αὐτούς. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὴν Σμύρνην οἱ διάβολοι ἔχουσιν ἀντιθέτους ὀρέξεις.

Ἡ μαγεία εἶχε περατωθῇ, ἡ δὲ γραῖα, λαβοῦσα τὸ δοχεῖον, ἐκινήθη ν' ἀπέλθῃ.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια πῶς εἶσαι καλλίτερα; ἠρώτησε τὴν Ἐλενίτσαν μετὰ βραθείας πίστεως.

— Ναί, αἰσθάνομαι καλλίτερα, ἀπεκρίθη αὕτη.

Καὶ ἦτο ἀληθές, ὅτι ἐπασχεν ὀλιγώτερον ἐκ τῆς ἡμικρανίας. Ἀλλ' ἦτο τοῦτο ἀποτέλεσμα τῆς μαγείας ἢ ἡ νεανίς ἐσκέπτετο διὰ τὸν ἰατρόν, τὸν ὁποῖον τῆ ἐνεθύμισεν ἡ γραῖα καὶ τοῦ ὁποῖου ἐπανεβλεπε τοὺς φλέγοντας ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς ἐφ' ἑαυτῆς;

Θ'

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ Μαυρίκιος ἀπεβιάσθη εἰς τὴν ζηνάν. Θυμιάσατε ὅμως τὸν ἦρωα! Δὲν ἀπεβιάσθη, ὅπως μεταβῆ παρὰ τῆ κυρία Χάρρισων. Ἐδέχετο μὲν αὕτη καθ' ἑκάστην ἐσπέραν καὶ δὲν εἶχε παραλείψει νὰ καταστήσῃ τοῦτο γνωστὸν τῷ ἰατρῷ, ἀλλ' οὗτος δὲν ἐτόλμα, μετὰ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, τὴν ἐπιούσαν χοροῦ, νὰ παρυσιασθῇ πρὸς ἐκείνας τὰς κυρίας, αἵτινες ἀναμφιβόλως θὰ ἦσαν πῶς κουρασμέναι. Ἄλλως, ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν οἰκογένειαν Λεωνίδου.

Ἴνα ὦμεν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, δέον νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι, οὐχὶ ἀνευ ἐσωτερικῆς τινος πάλης, ὁ Μαυρίκιος διηυθύνθη πρὸς

τὴν ὁδὸν τῶν Ρόδων ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν παραλίαν ὁδὸν μέχρι τῆς θύρας μεγάρου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μὴ ἐπαναθέσῃ τὸν πόδα. Ἡ ὑπόσχεσις ὁμως ἦτο ἄκυρος, διότι ὑπῆρξε πλάνη περὶ τὸ πρόσωπον. Ὅποιαν μεταβολὴν δύναται νὰ φέρῃ εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου μία πνοὴ τῆς εἰμαρμένης!

Ποσάκις ὁ Μαυρίκιος, διερχόμενος, ὡς ἔπραττεν ἐπίσης ἐκείνην τὴν ὥραν, τὸν Φασουλᾶν, ὃν διέτρεχεν ὀρμητικὸς ἀνεμος, ἀνελογίζετο μετ' ἀδόλου ἡδονῆς τὴν θερμὴν αἰθουσαν, ἐν ἣ περιέμενεν αὐτὸν ἀγαθὴ καὶ φιλόξενος οἰκογένεια! Ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἐνόμιζεν ὅτι διηυθύνετο εἰς τὴν Σιβηρίαν. Ἡ ὁδὸς τῶν Ρόδων τῷ ἐφάνη χώρα ἔρημος, ἡ Γαρουφαλιά ρακένδυτος ἐπαίτις, ἡ κυρία Λεωνίδου καὶ ἡ γραῖα Κατίνα ρωποπόλιδες καὶ ὁ Δημοσθένης τίμιος ἀνθρωπος, φλύαρος καὶ γελοῖος.

Τὴν δ' «ῥαίαν Ἀνέτταν» τότε τὸ πρῶτον θεώρει μὲ τὸ ὄμμα τοῦ κριτικοῦ καὶ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν ἔκλινε πρὸς τὴν ἐπιείκειαν. Παρετήρησεν ὅτι, ὡς πρὸς τὴν ὠραιότητα, εἶχε μόνην τὴν τῆς νεαρῆς ἡλικίας, ὅτι τὸ πρόσωπόν της ἦτο μὲν δροσερόν, ἀλλὰ κοινόν, ὅτι αἱ χεῖρές της οὐδόλως ἦσαν ἀριστοκρατικαὶ καὶ, ἐν γένει, ὅτι ἡ ζανθὴ εἰνέ τι ἀπεχθές. Ἰδίως ὅμως προσέβαλε τὰ νεῦρά του ἢ φωνὴ τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος, ἢ φωνή, ἣν ἄλλοτε εἶχε κρίνει τόσον διαυγῆ καὶ ἁρμονικὴν ἐπὶ ἀπαραιμύλων χειλέων.

Ἐν τούτοις, ἡ Ἀνέττα, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐπίστευεν ἑαυτὴν τὸ εὐδαιμονέστερον ὃν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκεῖνος ἦτο ἐκεῖ!... Ἐθώπευεν αὐτὸν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καταβιβρώσκουσα τὰ βλέμματά του, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἦκιστα ἐρωτικά, ἀκρωμένη τῶν πράσεών του, αἱ ὁποῖαι οὐδαμῶς ὁμοίαν πρὸς τὰς γλυκαῖς φράσεις τῶν ἐρωτευμένων τοῦ Μυσσέ. Ἀλλ' ἡ ἀτυχὴς Ἀνέττα δὲν ἠδύνατο νὰ κρίνῃ τὴν διαφορὰν. Εἰς τὸ μοναστήριον, ἐν ᾧ ἐξεπαιδεύθη, δὲν ἀνεγίνωσκε τὸν Μυσσέ οὐδὲ κρυφίως!

Οὐχ ἦττον, ὅσον ἂν ἦτο ἄπειρος, διείδε ταχέως, ὅτι εἶχον μεταβάλλει τὸν Μαυρίκιόν της. Τὸ ὀρμέφυτον ἀρκεῖ νὰ παράσχῃ εἰς τὸν ἔρωτα λυπηρὰς ἐμπνεύσεις.

Πιστὲ φίλε, ὅστις κοιμᾶσαι πρὸ τῶν ποδῶν μου, ποσάκις, ἐπανελθὼν φιλικῆς οἰκίας, ὅπου ἡ χεῖρ μου εἶχε θωπεύσει ἔτερον ἢ τὸ ἰδικόν σου ρύγχος, σὲ εἶδον νὰ ἐγερεθῆς βραδέως ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν σου καὶ νὰ μὲ ὀφρανηθῆς μὲ ἦθος θλιβερόν! Εἶσαι ζηλότυπος καὶ δι' αὐτὸ σὲ ἀγαπῶ. Ὑμεῖς δέ, γυναῖκες, ἐὰν πολλάκις ἢ ὑμετέρα ζηλοτυπία εἶναι ἡμῖν ἀνυπόφορος, τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ ὑμέτερα παθήματα ἀποδίδουσιν ἡμῖν κατηγορίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι ἄφρων. Διατὶ ὀφείλομεν νὰ γίνωμεν καλλίτεροι ἢ ὅσον εἰμεθα;

— Λοιπὸν — εἶπεν ἡ Ἀνέττα, μόλις ὁ Μαυρίκιος ἐκάθισεν εἰς τὸ ταυτοῦρι — νύχαριστήθητε εἰς τὸν χορὸν;

Ὁ «χορὸς» δι' αὐτὴν ἦτο ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε χορεύσει μετὰ τοῦ κυρίου τῆς καρδίας της, ἐνῶ διὰ τὸν Μαυρίκιον ἦτο ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν εὔρει τὴν βασιλισσαν τῆς ζωῆς του. Οὗτος δὲν ἐνεθυμεῖτο κἂν τὸν χορὸν τῆς Λέσχης. Τίς μεταβαίνει εἰς τὴν Λέσχην; Ἡ κυρία Χάρρισων καὶ ἡ ἀνεψία της εἶχον ποτὲ θέσει ἐκεῖ τὸν πόδα; Καὶ ἡ ἀτυχὴς ἀφελὴς ἠρώτα αὐτὸν ἐὰν εἶχεν εὐχαριστηθῇ εἰς τὸν χορὸν! Φαντάσθητε ἐὰν τις ἠρώτα τὸν προπάτορα ἡμῶν, τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀπὸ τῆς Ἐδὲμ ἐξώσεώς του, ἐὰν εἶχεν εὐχαριστηθῇ εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον!

Ὁ Μαυρίκιος, παρατηρῶν ἀτενωῶς ἀόρατόν τι, ἀπεκρίθη ὡς ἐμπνεόμενος:

— Εἶμαι ἀκόμη θαμβωμένος. Ἦτο ἐξαίσιος. Οὐδέποτε διήλθον ὁμοίαν νύκτα, οὔτε εἰς τοὺς Παρισίους.

Ἡ Ἀνέττα ἠρυθρίασεν ἐκ τῆς ἀγαλλιάσεως. Ὁ ταιουτοτρόπως ἀποκρινόμενος μετὰ μόνης αὐτῆς εἶχε χορεύσει. Καὶ ὁμως ἡ Τσάτσα Κατήνα, εὐρίσκουσα ὅτι ὁ Μαυρίκιος εἶχεν ἀπαντήσει καλῶς, ἠθέλε τι καλλίτερον. Οἴμοι! τὸ καλλίτερον εἶναι ἔχθρος τοῦ καλῶς.

— Ποῖαν νέαν ἐκρίνατε ὠραιότεραν; — ἠρώτησε μειδιῶσα ἐπὶ τῇ προσδοκωμένῃ ἀπαντήσει.

— Μίαν μόνην εἶδον — εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ἐξάλλος ἐκ τῆς χαρᾶς. Πλὴν εἶναι ὀλόκληρος ἱστορία. Πρὸ παντός, δέον νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι δὲν ἤμην προσκεκλημένος.

— Πῶς! δὲν ἦσθε προσκεκλημένος; — ἐπανέλαθεν ἡ δεσποινὴς Λεωνίδου, ὡς ἐὰν ἔπιπεν ἀπὸ τὰ νέφη.

— Ὅχι, δὲν ἤμην προσκεκλημένος. Οἱ φίλοι μου μὲ παρέσυρον βιαίως, λέγοντες ὅτι ἤθελον διασκεδάσει πολύ. Λοιπὸν, μαντεύσατε μὲ ποῖαν συνητήθην πρὸ αὐτῆς τῆς κλιμακῆς; Μὲ αὐτὴν τὴν δεσποινίδα Ἐλενίτσαν.

— Μὲ τὴν Ἐλενίτσαν! Ἦσθε λοιπὸν εἰς τὸν χορὸν τῶν Χάρρισων;

— Βεβαίως! διήλθον ἐκεῖ τὴν νύκτα καὶ ἀπῆλθον σήμερον τὴν ἕκτην πρωῒν ὥραν.

Τότε ἤρχισε τὴν διήγησιν τῶν συμβάντων αὐτῷ καὶ τῶν ἐντυπώσεών του, διήγησιν, ἣτις ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρόν, διότι οὐδεὶς διενόεῖτο νὰ διακόψῃ αὐτόν. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι κεραυνὸς εἶχεν ἐνσκήψῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ταυτοῦρι ἢ ὅτι, ἀντὶ ἀρωμάτων, εἶχε ρίψει τις ἐπὶ τῶν ἀνθράκων μαγικὰς οὐσίας.

Ἡ θεία Κατήνα συνέσπα ὀργίλως τὰς ὀφρῦς. Μόνη ἡ φιλοτιμία ἐκώλυε τὴν Ἀνέτταν τοῦ νὰ κλάυσῃ, ἀλλ' ὑπὸ μόνον τὸν ὄρον τοῦ νὰ κρατῇ συνεσφιγμένους τοὺς ὀδόντας. Ἡ Δουδοῦ ἦτο συγκεκλιμένη καὶ ὁ Δημοσθένης, στρέφων καὶ ἐπαναστρέφων τὴν ἐφημερίδα, παρετήρει, ὀπισθεν τῶν ὀμματουκλίων του, τὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του συντελουμένην καταστροφὴν.

Ὡς πολλάκις συμβαίνει, μόνος ὁ Μαυρίκιος ἔκρινε διασκεδαστικὴν τὴν διήγη-

σίν του. Ἄφου δ' ἐτελείωσεν αὐτήν, ἠρώτησεν:

— Ἡ δεσποινὶς Ἐλενίτσα εἶναι ὀρφανή;

Ἐπειδὴ οὐδεὶς τῶν παρευστώτων ἤθελεν ἢ ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Δημοσθένης ὑπέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θυσίαν ταύτην:

— Ἦτο ἀκόμη παιδίσκη, εἶπεν, ὅτε ἀπώλεσε τοὺς γονεῖς της. Ἡ μήτηρ της εἶχε δύο ἀδελφάς, τὴν κυρίαν Χάρρισων καὶ μίαν νυμφευθεῖσαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ Ἄννέττα, μὲ τὸ πρόσωπον καταπόρφυρον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλουντας, διέκοψε τὸν πατέρα της μετ' ἀσυνήθους ζωηρότητος. Ὁ Μαυρίκιος ἐφρικίασεν. Ἐν ἐκείνῳ τῷ προσώπῳ δὲν ἀνεγνώριζε πλέον τὴν συνήθως τόσον γλυκεῖαν καὶ πρᾶον θυγατέρα τοῦ μεσίτου.

— Μὲ συγχωρεῖτε—εἶπεν ἡ Ἄννέττα— λησμονεῖτε τὴν μικροτέραν, ἢ ὁποῖα ἔφυγε μ' ἓνα ἀξιοματικὸν τοῦρκον... Ἴσως ὁ κύριος Βιλφερδὸν εἶναι περιέργος νὰ μάθῃ τὴν ἱστορίαν ταύτην.

— Ἄννέττα!... εἶπεν αὐστηρῶς ὁ κύριος Λεωνίδου, ὅστις δὲν ἠνεῖχετο ἀστεῖσμούς ὡς πρὸς τὴν εἰς τὰς νέας ἐπιβαλλομένην ἐπιφυλακτικότητα.

— Σιωπῶ—ἐψιθύρισε ἡ δυστυχὴς ἀπεγοητευμένη. Ἐπιτρέψατέ μοι μόνον νὰ προσθέσω—ἡ παρατήρησις δὲν εἶναι ἰδική μου—ὅτι ἡ Ἐλενίτσα ὑπενθυμίζει ἰδίως ἐκείνην τῶν τριῶν θείων της, περὶ τῆς ὁποίας... εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ γίνεταί λόγος.

Χωρὶς δὲ νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἡ μικρὰ πονηρὰ ἠγέρθη καὶ ἀπῆλθε τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἡ συνδιάλεξις ἐφθινεν. Ὁ Μαυρίκιος, πρᾶυνθέντος ὀλίγον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται τὴν ἀόριστον ἐντύπωσιν ὅτι ἐπραξε κακὴν πράξιν, ἀλλὰ δὲν συνεκινήθη πλειότερον ἢ ὅσον μεθυσμένος ἠνίοχος συγκινεῖται διὰ τὸν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης του σντριβόμενον διαβάτην.

— Εἰς τὸν διάβολον—εἶπε καθ' ἑαυτὸν— αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ὀργίζονται, διότι ἀκούουσιν, ὅτι ἄλλη εἶχεν ὠραῖον φόρεμα! Ἐλπίζω, ὅτι ἡ Ἄννέττα δὲν θὰ βραδύνει νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ τότε θὰ τὴν καθουχάσω, ὁμιλῶν αὐτῇ περὶ τοῦ χοροῦ τῆς Λέσχης. Εἶτα δὲ θὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀνιῶ.

Ὁ Μαυρίκιος εὕρισκετο μακρὰν τῆς ἀληθείας. Ἡ εἰρήνη δὲν ἔμελλε νὰ συνομολογηθῇ ἐκείνην τὴν ἑσπέραν, οὐδὲ βραδύτερον. Ἡ Ἄννέττα δὲν ἀπῆλθε μόνον ἐκ πείσματος, ἀλλὰ, κλεισθεῖσα εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἀνελύθη εἰς δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ τελευταῖα τίμια δάκρυα τοῦ ἤδη ἀποπλανηθέντος βίου της. Μικρὸς ὡς τὴν πυγμὴν τῆς χειρὸς λίθος πίπτει ἐπὶ τῆς τροχιάς σιδηροδρόμου καὶ ὀλόκληρος συρμὸς ἐκτροχιάζεται. Ἡ εἰμαρμένη εἶναι μυστήριον. Πόσαι γυναῖκες, αἵτινες γηράσκουσι λατρευόμεναι διὰ τὴν ἀγαθότητά των, τιμώμεναι διὰ τὴν ἀρετὴν των, ὀφείλουσιν εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀπαισίου λίθου τὸν φωτεινὸν στέφα-

νον, ὅστις κοσμεῖ τὴν πολὺν κόμην των!

Ἦδη τὸ τρίτον ἡ Ἄννέττα ἔκλαιε τὴν πλάνην καρδίας λίαν ἀθῶας καὶ λίαν νεαρᾶς. Ὁρκίσθη, ὅτι θὰ ἦτο ἡ τελευταία φορά. Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς ἐπὶ τοῦ δωρηθέντος αὐτῇ σημειωματαρίου, τὸ ὁποῖον εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἐνθύμιον μίσους, ὤμοσεν ἐπίσης ἕτερον ὄρκον. Ἐὰν ὁ Μαυρίκιος ἔβλεπεν αὐτὴν καθ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἤθελε βεβαίως γελάσει διὰ τὴν μεγάλην ὀργὴν της, ἀλλὰ θὰ ἔσφαλλε, διότι τὸ μέλλον θὰ τῷ ἀποδείξει, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἀφορμὴ ἀστεῖσμου.

Ἡ δεσποινὶς Λεωνίδου δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ δὲ ἰατρὸς ἀπεχαιρέτισε τὴν οἰκογένειαν καὶ ἀπῆλθε, λέγων καθ' ἑαυτὸν, ὅτι, ἐκείνην τὴν ἑσπέραν, ἤθελε πράξει κάλλιον, ἐὰν ἔμενεν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Παρηγορήθη ὅμως σκεφθεὶς, ὅτι, κατὰ τὴν αὐτὴν ὄραν τῆς ἐπιούσης, θὰ ἐπανέβλεπε τὴν Ἐλενίτσαν.

Καθήμενος ἐπὶ τῆς πύρας τῆς λέμβου καὶ διευθύνων ταύτην πρὸς τὸν φανὸν τοῦ πλοίου, τοῦ ὁποῖου διέκρινε μακρὰν τὰ χρώματα, ἐρυθρὸν καὶ πράσινον, ἐσκέπτετο ὅτι εἴκοσι τέσσαρες ὄραι εἶναι ἐνίοτε πολὺ μακρὸν χρονικὸν διάστημα.

Γ

Ἡ κυρία Χάρρισων ἐδέχετο ἐκάστην ἑσπέραν, εἰς δὲ τὰς κομψότερας ὄλης τῆς Σμύρνης αἰθούσας της ἢ συναναστροφή ἦτο ποικίλη καὶ εὐάρεστος. Ἐὰν ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς πρωτᾶς ἀπεβιβάζετο λόρδος Ἄγγλος ἢ ἔμπορος βάμβακος ἐκ Λιβερπούλης ἢ καλλιτέχνης ἢ ἐπιστήμων, ἢ συνδιάλεξις μετεβάλλετο εἰς πολιτικὴν, ἐμπορικὴν, καλλιτεχνικὴν ἢ ἐπιστημονικὴν. Οὐχὶ σπανίως παρευρίσκετο περιηγουμένη τις Ὑψηλότης ἢ Πασᾶς. Πάντοτε ὅμως ἦσαν παρόντες μέγας ἀριθμὸς ἀξιοματικῶν πασῶν τῶν ναυτικῶν Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης. Παρῆσαν δ' οὐχὶ ὡς μεταξὺ συναδέλφων, διότι ἐπεκράτει αὐστηροτάτη εὐκοσμία τρόπων, ἀλλ' ὡς εἰς μέρος ὅπου ἐγένοντο φιλοφρόνως δεκτοί, ἤρκει μόνον νὰ δείκνυνται φαιδροὶ καὶ εὐῆγμένοι.

Ἡ θεία καὶ ἡ ἀνεψιὰ εἶχον ἐκατέρα τὴν αὐτὴν ἡ, ὡς ἔλεγεν ἡ Ἐλενίτσα, «τὸν στόλον των».

Ἡ κυρία Χάρρισων ἠρίθμει ὑπὸ τὴν σημαίαν της τὴν πλειονότητα τῶν Γάλλων, ἐνῶ ἡ νεανὶς ἐναυτολόγει ἰδίως μεταξὺ τῶν ὑπηκόων τῆς Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος. Αἱ τοιαῦται ὅμως κατατάξεις δὲν εἶχον τι τὸ ἀποκλειστικόν, διότι ὑπῆρχον ἐπίσης οἱ ἐκλεκτικοὶ καὶ οἱ λιποτάκται. Ἐκάστοτε ναυτικὸς τις δόκιμος, πολλὰ παθὼν ἐκ τῶν ἀστειοτήτων τῆς Ἐλενίτσας ἢ ἀηλιπισμένος εἰς τὸν ἔρωτα, ἠτόμοβλει εἰς τὸ ἀντίθετον στρατόπεδον, ὅπως εὐρὴ θεραπείαν τῶν πληγῶν του. Πονηροὶ τινες ἤσθάνοντο θέλητρον νὰ μεταπηδῶσιν ἐξ ὑπαμοιβῆς ἀπὸ τοῦ θελκτικωτάτου ἔαρος τῆς ἀνεψιάς εἰς τὸ φλέγον θέρος τῆς θείας.

Πλὴν οὔτε τὸ θέρος, οὔτε τὸ ἔαρ παρεῖχόν τι πλειότερον ἢ τὴν λάμψιν καὶ τὰ μειδιάματά των.

Οὐχ ἦττον ὑπῆρχεν ἀμυδρά τις διάδοσις, καθ' ἣν αὐτὴ ἡ κυρία Χάρρισων εἶχεν εὐρεθῆ εἰς μίαν, ἀλλὰ μίαν μόνην στιγμὴν ἀδυναμίας ἐν τῷ βίῳ της! Εἶχεν ἀγαπήσει ἐπὶ ἑξ μῆνας, ἔλεγον.

Πλὴν οἱ φόβοι, ἡ ταραχὴ τῶν ἐξ ἐκείνων μηνῶν, τοὺς ὁποίους διῆλθε χωρὶς σχεδὸν νὰ γελάσῃ, εἶχον ἀπαλλάξει αὐτὴν διὰ παντὸς τοῦ ἔρωτος ὡς καταστάσεως ἀσυμβιβάστου πρὸς τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν.

Ἐτέρωθεν καὶ ἐξ ἀντιθέτου αἰσθηματος, ἡ ἀνεψιὰ ἐθεώρει τὸν ἔρωτα ὡς τι σοβαρὸν καὶ ἐπικίνδυνον, οὐχὶ δ' ὡς παιγνίδιον συναναστροφῆς, εἰς τὸ ὁποῖον δέχεται τις ὡς ἀντίπαλον τὸν πρῶτον τυχόντα, ἐπιφυλασσόμενος, ἐν ἀποτυχίᾳ, νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὸ παιγνίδιον.

Ἄλλως, οὐδετέρα αὐτῶν ἀπεδέχετο μεταξὺ τῶν περιστοιχούντων αὐτὴν τὴν μελαγχολίαν, τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὰς αἰσθηματικὰς στάσεις. Πάντες οἱ ἄνδρες ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ ἐρωτεύωνται, ἀλλ' ὤφειλον νὰ μὴ ἐπιδεικνύωσι παραπολὺ τὸν ἔρωτά των, ἐὰν δ' ἠδυνάτου νὰ κρύπτωσιν αὐτόν, ὡφειλον νὰ μένωσιν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὡς οἱ πάσχοντες ὀδονταλγίαν.

Ἀπ' αὐτῆς τῆς πρώτης ἑσπέρας ὁ Μαυρίκιος ἐνόησε πάντα ταῦτα καὶ ὠρκίσθη καθ' ἑαυτόν, ὅτι θὰ συμπεριεφέρετο συνετῶς. Ἐπάλατιν εἰσέτι, θαυμάζων διὰ τὴν ἀδυναμίαν του καὶ λέγων ὅτι ἡ πρόωρος ἐν τῇ κοινωνίᾳ εἰσοδός του καὶ αἱ πολλαὶ μετὰ γυναικῶν σχέσεις ἔδει νὰ τον προφυλάξωσιν ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ἐρωτευθῇ μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα, ὡς ἐὰν, τρέχοντες ἐπὶ τῶν πεδίων τῶν μαχῶν ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἐγίνόμεθα ἄτρωτοι! Ἐρχεται ἡ κακὴ στιγμὴ, μία σφαῖρα βάλλεται ὀπισθεν φράκτου καὶ ἰδοὺ καταβάλλεται ὁ μετασχὼν δώδεκα μαχῶν ἥρωσ μου!

Ἄλλως, ὁ Μαυρίκιος δὲν θὰ εἶχεν ἴσως τόσον λεπτὴν τὴν ἐπιδερμίδα, προκειμένου περὶ δεσποινίδος, ἣν ἤθελεν ἀπαντήσῃ εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ὁδοῦ Λονδίνου. Δι' ἄνδρα εἰθισμένον εἰς τὰ τελειοποιημένα, πλὴν ὁμοιόμορφα καὶ γνωστὰ ὄπλα τῶν παρισινῶν, νεανὶς ὡς τὴν Ἐλενίτσαν ἦτο λίαν ἐπικίνδυνος συνάντησις. Σὺν τῇ ἐντελεῖ καὶ ἀπόγῳ προσωπικῇ καλλονῇ εἶχέ τι, ὅπερ λείπει ἀπὸ τῶν ἡμετέρων νεανίδων, εἴτε μαθητεύσωσιν αὐταὶ εἰς τὸ μοναστήριον, εἴτε εἰς τὸ μητρικὸν σχολεῖον. Ἡ Ἐλενίτσα εἶχε τὸ ἀπροσδόκητον καὶ τὸ ἀπρόβλεπτον. Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ της, ἐπιστεγαζόμενοι ὑπὸ ὀφρυῶν, ὁμοίων πρὸς τὰς ὀφρῦς, τὰς ὁποίας οἱ Ἴνδοι ζωγραφίζουσιν ἐπὶ τῶν χαμηλῶν μετώπων τῶν εἰδώλων των, διέχον γλυκεῖαν φλόγα, ἥτις προὔξεναι ποιάντινα ἠδεῖαν χαύνωσιν. Αἰφνης, διὰ βλέμματος ἀτενοῦς, καυστικοῦ, σχεδὸν σκληροῦ, διεπέρων τὸ θῦμα ὡς φλέγον βέλος καὶ τὸ πᾶν εἶχε συντελεσθῆ.

Ἐπίσης ἰσχυρὸν θέλητρον τῆς Ἐλενί-

τσας ἦτο ἡ ἀπκράμιλλος ἐντέλεια τῶν κινήσεων της καὶ ἡ χάρις τῶν χειρονομιῶν της. Δέον νὰ εἰπωμεν, ὅτι εἶχε χεῖρας θεϊκῶς ὠραίας, ἔνεκα δὲ τούτου, ὁτλαίς διηγείτο τι, χειρονομοῦσα μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆς ζωηρότητος, μετρίαζομένης, οὕτως εἶπειν, ὑπὸ τῆς ἀνατολικῆς ἡδυπαθείας, ὁ Μαυρίκιος τόσον ἐθαύμαζε τοὺς χαριέντας πτερυγισμοὺς τῶν ροδοχρῶν ἐκείνων πτερύγων, ὥστε θὰ εὕρισκετο ἐν μεγίστη δυσχερείᾳ νὰ ἐπαναλάβῃ, ἐρωτώμενος, δύο κᾶν λέξεις ἐξ ὧν εἶχεν ἀκούσει.

Παρὰ πάντα ταῦτα ὅμως, τὸ ἐντέλεστατον ἐκεῖνο δημιούργημα ἦτο ἀγαθὴ, εὐπαίδευτος, σοβαρὰ, ὡς δυσειδῆς γυνή, ἥτις οὐδὲν ἕτερον εἶχε νὰ πράξῃ. Ὅχι, δὲν ἔκρινεν ἐκυτὴν ἀσχημον, οὐδ' ἦτο ἀνόητος, οὐδ' ἔκλειε τὰ ὦτα εἰς τὰς φιλοφρονήσεις, ἀλλ' ἤκουεν αὐτάς, ὡς ἀκούομεν εἰς τὸ θέατρον, ἀπὸ τῆς ἐνάτης ἐσπερινῆς ὥρας, εὐάρεστον μουσικῆν. Πεσοῦσης τῆς αὐλαίας, μεταβαίνομεν εἰς τὴν οἰκίαν μας καὶ κατακλινομεθα, μόλις ἐνθυμούμενοι τὸ ὄνομα τοῦ ἀοιδοῦ.

Μία ὥρα ἤρκεσεν εἰς τὴν Ἐλενίτσαν, ὅπως ἐνόησῃ, ὅτι ὁ Μαυρίκιος ἠγάπα αὐτὴν· μία ἐβδομάς, ὅπως βεβαιωθῆ, ὅτι ἤρξτο αὐτῆς κατὰ τρόπον αὐτῷ ἴδιον, χωρὶς δὲ νὰ γινώσκῃ τὸν λόγον ὑπέθετεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ τρόπος ἦτο ἀριστος. Δὲν μετεχειρίζετο τὸν νεαρὸν ἱατρὸν ὡς τοὺς λοιποὺς «τοῦ στόλου της». Ἐν τῷ φανερῷ μετεχειρίζετο αὐτὸν χεῖρον τῶν λοιπῶν, λησμονοῦσα αὐτὸν ἐπὶ πολλὰς ὥρας μόνον εἰς τὴν γωνίαν, ὅπου, ἵνα ὦμεν δίκαιοι, δέον νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὁ Μαυρίκιος εὐηρεστεῖτο νὰ λησμονῆται. Ἀλλ' ἐκ τῆς ἀνταλλασσομένης, κατὰ τε τὴν ἀφιζίν καὶ τὴν ἀναχώρησίν του, ἰδιαίτερας ἐγκαρδίου καὶ ἤττον βραχείας χειραψίας, ἐκ τῶν εἰλικρινῶς ἠδέων βλεμμάτων, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε ἔστρεφε πρὸς αὐτόν, ὁ Μαυρίκιος ἔβλεπε προφανῶς, ὅτι δὲν ἐλησμονεῖτο! Πράγματι δ' ἐκείνη ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ διαρκῶς.

Ὅτι ὅμως ὁ Μαυρίκιος ἠγνοεῖ ἦτο, ὅτι εἶχε κατακτήσει καὶ τὴν δεσποινίδα Γουδφωλ. Εὐρεθεὶς ἐνίοτε μόνος μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ, οὐδὲ λέξιν γαλλικὴν γινωσκούσης, καὶ μετὰ τῆς μαθητριάς της, ὁμιλῶν δὲ τὴν ἀγγλικὴν ὡς τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν εἶχε ποιήσει ταύτης μόνης καὶ ἀποκλειστικῶς χρῆσιν ἐν τῇ μετὰ τῆς Ἐλενίτσας συνδιαλέξει του. Διὰ τῆς κοσμιότητος καὶ τῆς λεπτότητός του, λοιπὸν, κατενίκησε τὴν ἀντιπάθειαν καὶ τὰς προλήψεις, τὰς ὁποίας ἡ γραῖα ἀγγλὶς εἶχε κατὰ τῶν Γάλλων ἐν γένει. Αὕτη, ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ Μαυρικίου καὶ ἐγκωμιάζουσα τὰς δύο ἀρετάς του, αἵτινες κατέθελλον αὐτὴν, ἔλεγεν :

— Ἐπὶ τέλους, εὗρον ἕνα Γάλλον, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ ἀγγλικὰ καὶ δὲν κάμνει φιλοφρονήσεις!

Διότι ὁ Μαυρίκιος ἦτο ὁ ἤττον ποιούμενος χρῆσιν φιλοφρονητικῶν φράσεων πάντων τῶν συχναζόντων τὰς αἰθούσας τῆς κυρίας Χάρρισων νέων, ὥστε ἡ Ἐ-

λενίτσα καὶ ἐπέπληξεν αὐτὸν ποτὲ διὰ τοῦτο.

— Ἡξέυρετε, ὅτι μ' ἐκθέτετε; — τῷ εἶπεν. Ὑμεῖς μόνος δὲν μοι εἴπετε, ὅτι εἶμαι μία τελειότης. Ἔστε βέβαιος, ὅτι θὰ ὑπάρξωσι πονηροί, οἵτινες θὰ εἰπωσιν, ὅτι ὑμεῖς μόνος τὸ πιστεύετε.

— Ἄ! κύριοι, — ἀπεκρίθη τις τῶν παρόντων — ἄς προσέξωμεν. Ἀκούω νὰ γίνεταί λόγος περὶ τινος μουσικοῦ τῆς ὀρχήστρας ἡμῶν, ὁ ὁποῖος εὗρε τὸν τρόπον νὰ χειροκροτεῖται, μετρῶν τὰς παύσεις.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀπὸ τοῦ εἰς τὸν οἶκον Χάρρισων χοροῦ, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ ἀνεψιά της προσεκληθήσαν εἰς γεῦμα ἐπὶ τοῦ *Λυμῶν-ὁ-Οὐρβίλ*. Εὐνόητον εἶναι, ὅτι τὸ πλοῖον ἦτο εἰς ἀναστάτῳσιν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐορτῆς, διδομένης χάριν τῶν κομψοτέρων καὶ συμπαθητικωτέρων κυριῶν τῆς σμυρναϊκῆς κοινωνίας.

Τὸ κατὰστρωμα καὶ αἱ αἰθουσαι ἦσαν κατάφορτοι ὠραίων ἀνθέων καὶ τὸ γεῦμα πλουσιώτατον, μετὰ δὲ τὸ τέλος τούτου, ἀξιωματικοὶ καὶ προσκεκλημένοι ἐχόρευσαν ὀλίγον ὑπὸ τοὺς ἤχους ὑποφερτῆς ὀρχήστρας.

Ἀφοῦ περὶ τὴν ἐσπέραν αἱ κυρίαὶ ἀπεχαιρέτισαν τοὺς ξενίσαντας αὐτάς, ἡ Ἐλενίτσα εἶπε πρὸς τὴν θεῖαν της :

— Πέντε λεπτά, σὲ παρακαλῶ, ὅπως ἐπισκεφθῶμεν τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ ἱατροῦ. Πρέπει νὰ μεριμνῶμεν ὀλίγον καὶ διὰ τοὺς πάσχοντας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, δεσποινίς, — ἀπεκρίθη φαιδρῶς ὁ Βιλφερῶν — με καταλαμβάνετε ἀπροπαράσκευον. Δὲν ἔχω οὐδένα ἀσθενῆ... Ἐάν το ἤξευρον...

— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ὑπάρχουσιν ἀσθενεῖς, — ἀπήντησεν ἡ νεανίς, — ὁ ἱατρὸς ἄς θεωρήσῃ τὴν ἐπίσκεψίν μου ὡς γινομένην πρὸς αὐτόν. Εἶναι τόσον ἱερά, τόσον συμπαθητικὴ ἡ ἀποστολή του! Νὰ διέρχηται τὸν βίον μετὰξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης, με ὄλους τοὺς κινδύνους καὶ ἀνευ τῆς δόξης τοῦ στρατιώτου, ὅπως μόνον βοηθῆ τοὺς ἐν ἐξορίᾳ συναδέλφους του!

Ὅτε οἱ δύο νέοι εὐρέθησαν ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ, περίξ τῶν τοίχων τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχον δύο σειραὶ κλινῶν, ἡ Ἐλενίτσα ἐκάθισεν ἐπὶ ξυλίνου ἔδωλιου.

— Νὰ σκεφθῆ τις ὅτι ὑπάρχουσι δυστυχῆ ἀνθρώπινα πλάσματα, τὰ ὁποῖα ἀποθνήσκουσιν ἐδῶ! — εἶπε, παρατηροῦσα ἐν συγκινήσει τὰς ὑπὸ λευκοτάτων σινδῶνων κεκαλυμμένας κλινάς.

Ὁ Μαυρίκιος ἔδειξε τὴν φαινομένην ἀπὸ τοῦ μικροῦ παραθύρου θαλάσσαν, προσθεὶς :

— Καὶ ὅτι θάπτονται εἰς ἐκεῖνον τὸν τάφον!

— Τί σημαίνει ποῦ κοιμᾶται τις τὸν ἔσχατον ὕπνον; ἀπεκρίθη ἡ Ἐλενίτσα. Τὸ θλιβερόν εἶναι ν' ἀποκοιμίζεται ἀνευ τῆς τελευταίας μητρικῆς θωπείας. Ὑμεῖς, κύριε Βιλφερῶν, ἔχετε ἀκόμη τὴν μητέρα σας;

— Δόξα τῷ Θεῷ, ναί! Προσφιλῆς μη-

— Πόσον τὴν ζηλεῶ!

Μετὰ μικρὰν διακοπὴν, ἐξηκολούθησε :

— Δώσατέ μοι μίαν ὑπόσχεσιν εἰς ἀνάμνησιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐπισκέψεώς μου ταύτης.

Ὁ Μαυρίκιος προσέβλεψεν αὐτὴν ὡσεὶ θέλων ν' ἀποτυπώσῃ ἀνεξαλείπτως εἰς τὴν μνήμην του τὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του θελκτικὴν εἰκόνα.

— Σὰς ὑπόσχομαι — εἶπε — νὰ μὴ εἰσέλθω ποτὲ ἐνταῦθα, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶ ταύτην τὴν στιγμὴν.

— Ὑποσχέθητέ μοι κατὶ... σπουδαιότερον — εἶπεν ἡ νεανίς, ἐρυθριῶσα. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ συστήσω ὑμῖν νὰ θεραπεύητε καθ' ὅλας τὰς ἐπιστημονικὰς ὑμῶν γνώσεις τοὺς εἰσερχομένους ἐνταῦθα δυστυχεῖς. Ἀλλ' ὑποσχέθητε νὰ παρέχητε αὐτοῖς κατὶ περισσότερον, τὴν ὑμετέραν ἀγαθότητα. Ὑποσχέθητε, ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλείπητε ἐκεῖνους, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστήμη δείκνυται ἀνίκανος, ἀνευ ἀγαθῆς τινος φράσεως, ἥτις νὰ κάμνη αὐτοὺς νὰ λησμονῶσιν, ὅτι ἀποθνήσκουσι μόνοι, μακρὰν πάντων...

— Μὰ τὴν ἀγίαν ἀγάπην τῆς μητρὸς μου, σὰς τὸ ὀρκίζομαι! ἀνεφώνησεν ὁ Μαυρίκιος. Ἄ! ἐάν ἠδύναντο μόνον, πρὶν ἢ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ ἴδωσιν ἐμφανιζομένην αὐτοῖς τὴν ὀπτασίαν, ἥτις, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, φωτίζει τοῦτον τὸν θάλαμον... Τί πράττετε;

Ἡ Ἐλενίτσα, ἐγερθεῖσα καὶ πλησιάσασα εἰς τὴν ἠρτημένην ἐκεῖ ἀγίαν εἰκόνα, προσῆλωσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἐσταυρωμένου τὴν ἀνθοδέσμη, ἥτις ἀπὸ τῆς πρῶιας εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Θεῶσατε τὴν ἀνθοδέσμην ταύτην, εἶπεν, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πρώτου ναύτου, ὅστις ἠθέλην ἀποθάνει, ὅπως τὴν φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ἀντὶ τῶν ὑπὸ τῆς μητρὸς ἢ τῆς μηνητῆς του συλλεκτέων ἀνθέων τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

— Ὅχι! — ἀνέκραξεν ὁ ἱατρὸς. — Τοῦτο δὲν σὰς το ἐπιτρέπω. Τὰ ἀνθη ταῦτα θὰ εἶναι ἰδικά μου, διότι ἐπίσης ἐγὼ θὰ ἔχω ἀνάγκην εἰπεῖν ποτε ἐνθυμίου, τὸ ὁποῖον νὰ με παραμυθῆ, οὐχὶ κατὰ τῆς ἰδέας τοῦ θανάτου, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἰδέας τοῦ ὅτι δὲν θὰ σὰς ἐπανίδω. Ἐφ' ὅσον εὕρισκομαι ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου, ἡ ἀνθοδέσμη θὰ μένει εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν. Εἶτα δὲ θὰ με παρακολουθεῖ ὅπου δήποτε ἂν μεταβῶ. Καὶ ἐάν μοι προώρισται ὁ τάφος τοῦ ναύτου, θὰ ἔχω αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ὅπως τὴν συναποφέρω εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου.

Ἡ δεσποινὶς Γουδφωλ ἦτο παροῦσα καθ' ὅλην τὴν συνδιαλέξιν, ἀλλ' οἱ νέοι εἶχον λησμονήσει νὰ ὁμιλῶσιν ἀγγλιστί. Οὔτε ἡ παιδαγωγός, οὔτε οἱ δύο νέοι ἠδύναντο τότε νὰ φαντασθῶσιν, ὅτι ἐκεῖνα τὰ ἀνθη ἔμελλον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ πλοῖον ἐπὶ καρδίας ἀπελπιστικῶς τεθλιμμένης.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐξῆλθον τοῦ θεραπευτηρίου καὶ εὗρον τοὺς προσκεκλημένους ἐτοίμους ν' ἀποβῶσιν εἰς τὴν ξηράν. Τὸ

τελευταίον βλέμμα τῆς νεάνιδος, συνοδευόμενον ὑπὸ μειδιάματος, ἐστράφη πρὸς τὸν Μαυρίκιον.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΔΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Κατὰ ταῦτα ἡ μνηστὴ κρύπτεται οὐχὶ μόνον ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ μέλλοντος συζύγου, ἀλλὰ καὶ τῶν στενωτέρων αὐτοῦ συγγενῶν. Ὅπου νομίζει ὅτι θὰ εὑρίσκηται ὁ μνηστὴρ, δὲν ὑπάγει ἡ μνηστὴ, ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπάγη ποτὲ καὶ ἔλθῃ κατόπιν ἐκεῖνος, αὐτοστιγμὴ καταβιάζει τὴν καλύπτραν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ κρύπτεται ὀπισθεν τῶν κορασίων, ἢ ὅπου ἀλλαχοῦ δυνηθῆ. Ἐὰν ἔντινι διασκεδάσει ἐξαπίνης καταλάβῃ αὐτὴν ὁ ἀπηνῶς πλέον καταδιώκων αὐτὴν μνηστὴρ χορεύουσαν, ῥίπτει κατὰ γῆς τὰ κοχλιάρια, ἅτινα συγκρούει, ὡς εἴπομεν, κατὰ τὸν χορὸν, καὶ τρέπεται εἰς ἄτακτον φυγὴν. Ὅταν ὁ μνηστὴρ ἢ ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατὴρ ἢ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐπισκέπτηται τὸν οἶκον τῆς μνηστῆς, ἡ μεμνηστευμένη κόρη κρύπτεται ἀπὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῶν· αὐτὴ ὅμως δύναται νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ βλέπῃται. Μόνον ὅταν ἦναι ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ ἀδελφὸς τις ἢ ἀδελφὴ τοῦ μνηστῆρος, παρουσιάζεται ἡ μνηστὴ καὶ περιποιεῖται αὐτοὺς ὡς εἰ προέκειτο περὶ αὐτοῦ τοῦ φίλου προσώπου. Ἡ Μαρία ἦτο συνδεδεμένη μετὰ τῆς Σοφίας δι' ἀδελφικῆς σχεδὸν ἀγάπης καὶ οὐδεμία παρήρηχετο ὥρα ἂν δὲν συνητῶντο, ἀλλ' ἤδη τὰ πράγματα ἠλλαξαν. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ γαμβροῦ κατέχει ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὑπέροχον θέσιν· πανταχοῦ περιποιῶνται αὐτὴν ἰδιαζόντως αἱ συγγενεῖς τῆς νύμφης, μυρίας ἐπιδαψιλεύουσαι αὐτῇ φιλοφρονήσεις καὶ ἐνδείξεις ἀγάπης, καὶ μάλιστα ἂν γνωρίζωσιν ὅτι ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ ἔχει καὶ τινα ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ σχολιασθῆ τὸ ἔθιμον τοῦτο καὶ νὰ κριθῆ· τοῦτο γενήσεται ἄλλοτε καὶ ἀλλαχοῦ, ἴσως δ' ἀποδειχθῆ τότε ὅτι λίαν συνετῶς ἐκράτησε τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἡ Παιδεία καὶ ὁ Πολιτισμὸς δὲν ἐκαλλιεργήθησαν ἀκόμη ἐπαρκῶς. Τὸ ἐξῆς ὅμως δὲν δύναται νὰ παραλειφθῆ ἐντεῦθεν· πάντες οἱ διεθόντες τὴν περίοδον ταύτην τοῦ βίου ὁμοφώνως ἀποφαίνονται ὅτι ἡ γλυκυτέρα ἐποχὴ τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἦσαν τρεῖς ἢ ἔξ μῆνες, ἧτοι ἀκριβῶς τοσοῦτος μόνον χρόνος, ὅσον διήρκεσεν ἡ μνηστεία. Πόσον ὀλίγη εὐδαιμονία ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν! Τόσον μόνον; ...

*

**

Παρήλθε ταχὺς ὁ εὐτυχῆς τῆς μνη-

στείας χρόνος, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ παρεσκευάσθησαν πάντα τὰ διὰ τὸν προσεχῆ γάμον ἀπαιτούμενα καὶ ὠρίσθη καὶ ἡ ἡμέρα. Σπύδων νὰ φθάσω ἐγκαίρως εἰς τὸ τέμα τῆς ἀφηγησέως μου, δὲν θὰ περιγράψω ὅποιά τινα τὰ ἔθιμα τῶν γάμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔπειτα δὲ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ ταῦτα δύναται νὰ λάβῃ ἰδέαν τινὰ περὶ τούτων (διότι ἐν πολλοῖς παραλάσσουσιν) ἂν ἀναγνώσῃ τὰ ἐν τῇ ΕΣΤΙΑΙ (Τόμ. ΚΖ', 15 Ἰανουρίου 1889, ἀριθ. 681, σελ. 45) *Περὶ ἀρραβῶνος καὶ γάμου ἐν Ἰουίῳ* παρ' ἡμῶν γεγραμμένα. Τοῦτο μόνον εἶναι ἀπαραίτητον νὰ σημειωθῆ ἰδιαίτερος ἐνταῦθα· ὅτι οἱ γάμοι τοῦ Δημητρίου καὶ τῆς Μαρίας ἀφῆκαν ἐποχὴν διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ζωηρότητα, μεθ' ἧς διεξήχθησαν. Ὀλόκληρον τὸ χωρίον εὐφροσύνης ἀπὸ τῆς Πέμπτης μέχρι τῆς νυκτὸς τῆς Κυριακῆς ἐπληγύρισε τὸν δεσμὸν τῶν δύο ἡγαπημένων προσώπων. Οἱ ἀγαθοὶ νέοι δὲν εἶχον κάμει ἐχθροὺς ἐν τῷ μικρῷ χωρίῳ των, ἴσως διότι δὲν ἐπρόφθασαν. Τὰ χριστιανικὰ χωρία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας συνήθως εὐρίσκονται εἰς μικρὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις, ἴσως διὰ τὸν φόβον τῶν Τούρκων, χωρίζονται δὲ σχεδὸν πάντες οἱ περὶοικοὶ, ὥστε, εἰς πᾶσαν πανηγυριν ἢ ἑορτὴν συρρέουσιν ἐκ τῶν πέριξ καὶ μετέχουσι τῶν διασκεδάσεων, ἀφ' οὗ μάλιστα πολλὰὶ οἰκογένειαι τῶν χωρίων τούτων συνδέονται πρὸς ἀλλήλας καὶ δι' ἐπιγαμιῶν. Ὁ Δημήτριος λοιπὸν ἐτέλεσε τοὺς γάμους τοῦ ὑπὲρ πάντα ἄλλον συμπολίτην του μεγαλοπρεπῶς· πανταχόθεν δὲ ἀνεπέμφθησαν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας του θερμὰ εὐχαὶ εἰς τὸν Ὑψίστον.

Καὶ οὐχὶ μόνον Χριστιανοὶ μετέσχον τῆς πανηγυρικῆς τελετῆς τῶν γάμων τούτων, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ Τούρκοι πρόκριτοι τοῦ χωρίου ἔλαβον μέρος, ἐπισκεφθέντες τοὺς νεονύμους καὶ εὐχηθέντες τῷ νεαρῷ ζεύγει μακροβιότητα καὶ εὐδαιμονίαν. Ἀνεξαίρετως πάντες ἠύχοντο ἀπὸ καρδίας ὑπὲρ αὐτῶν, βλέποντες ῥῶδινον τὸ μέλλον. Οὐδεὶς διέκρινε τι μελαινοῦν τὸν ὀρίζοντα τοῦ ἀγνώστου, ὅπερ ἔχει τόσον γλυκὺ ὄνομα: μέλλον! Οὐδεὶς ὑπώπτευσεν τὸ μέλλον. Ὁ συνδυασμὸς τοῦ κάλλους τῆς Μαρίας καὶ τῆς εὐπορίας τοῦ Δημητρίου ἐφαίνετο ἀρεστὸς τοῖς πᾶσι καὶ πάντες προοικονομοῦντο εὐτυχῆς τὸ μέλλον ἀμφοτέρων. Οὐδεὶς ἐκ τῶν τῶσων ἀγαθῶν ἀνθρώπων ὑπώπτευσεν ὅτι ἡ μεγάλη συμφωνία δὲν εἶναι ἁρμονία, ὅτι ἀπαιτεῖται ἐνίοτε, πρὸς πλήρη, πρὸς ἀληθῆ ἁρμονίαν καὶ παραφωνία τις, καλῶς δὲ εἶπε γάλλος τις συγγραφεὺς ὅτι αἱ ἀντιθέσεις παράγουσι τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα: ἀπαιτεῖται ὀλίγον σκότος εἰς τὸ πολὺ φῶς καὶ καθεξῆς. Ἐπειτα δὲ, τὸ κυριώτατον, οὐδεὶς ἐκ τῶν εὐχετῶν ἐκείνων, τῶν μακαριζόντων τὴν εὐτυχῆ ζυωρίδα, ἐγίνωσκε τὸ παλαιότερον τοῦτο «Φθονερόν τὸ θεῖον.» Ὁ Ἕλληνικὸς λαός, ὁ καὶ ἐκτὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διαβίων, φῶσει εὐφρῆς καὶ φιλόσοφος, εὐχεται ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλ-

λους λαοὺς τὴν καλλιτέρην τῶν εὐχῶν. Δὲν εὐχεται εὐτυχίαν καὶ εὐτεκνίαν μόνον, ἀλλὰ καλὰ ὑστερνά. Φιλοσοφικώτερα εὐχῆ, ἀπορρέουσα ἐκ πείρας μακροχρονίου, ἀλανθάστου, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ. Βεβαίως, εἴσθε ἢ νομίζετε τοῦλάχιστον ἐν τῇ ἀφελείᾳ ὑμῶν ὅτι εἴσθε εὐτυχεῖς, ὡ νεαροὶ τοῦ Ὑμεναίου ὑπήκοοι, ἀλλὰ τίς γινώσκει ἂν εἰς τὸν πυθμένα τῆς κύλικος, ἢν μετὰ τῆς τῶσας εὐφροσύνης καὶ λαιμαργίας κενούτε, εὐρίσκηται, ὡς συμβαίνει ἀτυχῶς οὐχὶ σπανίως, δηλητήριον ἀόρατον, δυσδιάκριτον, ἀπίστευτον; Μὴ ῥοφᾶτε μετὰ τηλικαύτης ἀπληστίας τὴν κύλικα τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς εὐτυχίας, ἢν εὐδοκεῖ νὰ σᾶς χαρίξῃ μετὰ τῶσας τῆς φειδωλίας ὁ οὐρανός, μέχρι πυθμένος· οἱ ἄτμοι τῆς προσκαίρου εὐδαιμονίας ἄς μὴ παραζαλίσωσι τὸν εὐπαθῆ ἐγκέφαλόν σας! Εἶναι, φαίνεται, καὶ ἡ φιλαργυρία ἐνίοτε καλὸν πρᾶγμα...

*

**

Ὁ γάμος τοῦ Δημητρίου καὶ τῆς Μαρίας ἐτελέσθη ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς, οὐδαμοῦ δὲ ἐφάνη ἡ σκελετώδης μορφὴ τοῦ Φθόνου, δεικνύοντος τὸν ἰοβόλον αὐτοῦ ὀδόντου. Οἱ πάντες καὶ αἱ πᾶσαι ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ἴδια, μακαρίζοντες τὴν εὐτυχῆ ἔνωσιν τῶν δύο καλῶν δημιουργημάτων τοῦ Πλάστου.

Πέρσης ποιητῆς λέγει ὅτι ὁ ἀνὴρ ἄνευ τῆς γυναικὸς δὲν εἶναι ὄν τέλειον, εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς οὐδὲ ἡ γυνὴ ἄνευ τοῦ ἀνδρός. Ἐκαστον τέλειον ἀνθρώπων παριστᾷ ἐν τῷ οὐρανῷ μῆλόν τι, ὅπερ ὁ Δημιουργὸς διχοτομεῖ, ῥίπτει δὲ εἰς τὸ ἄπειρον ἀμφοτέρω τὰ τεμάχια. Ἐπὶ χρόνον πολὺν περιστρέφονται ἐν τῷ κενῷ, ζητοῦντα νὰ εὕρωσι τὸ ἐκυτῶν ἥμισυ ἕκαστον. Κατὰ τὴν φορὰν τοῦ χρόνου συναντῶνται μετὰ πολλῶν ἡμίσεων, προσεγγίζουσιν ἀλλήλα, νομίζουσιν ὅτι εὕρον τὸ ποθούμενον ἥμισυ, προσκολλῶνται, ἀλλὰ μετὰ λυπῆς βλέπουσιν ὅτι ἡπατήθησαν ἀμφοτέρω καὶ διασπῶνται ἀφίοντα φρικώδη ἄλγους κραυγῆν. Ἐντεῦθεν ἢ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκρομῶν τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἁρμονία καὶ σχετικὴ τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ, ὅταν κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ ἀπεσπασμένα τεμάχια, καὶ, ἐνούμενα εἰς ἓν, ἀποτελέσωσιν ἓν ὅλον, τὸν ἀνθρώπων, τὸν τέλειον ἀνθρώπων ὅπως ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστου, ὅστις, εὐλογῶν τὴν ἀμειπτον ἔνωσιν, παρέχει αὐτῷ τὴν ποθητὴν εὐδαιμονίαν.

Περὶ τοῦ Δημητρίου καὶ τῆς Μαρίας πάντες εἶχον τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διχοτομηθέντα τεμάχια ἠνώθησαν ἁρμονικώτατα· τοῦλάχιστον τοῦτο ἔτεκμηριοῦτο διὰ πάντων τῶν φαινομένων. Ὡδηγήθη ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ Δημητρίου εἰς τὴν νυμφικὴν παστάδα τὸ εὐδαίμον ζεῦγος, ἐσβέσθησαν τὰ τελευταῖα κηρία τῆς γαμηλίου ἑορτῆς καὶ μελαίνια ἐξῆλπεσεν ἡ Νύξ τὰς πτέρυγας, ὅπως φιλό-

στοργος μήτηρ καταβιβάζει μετὰ προσοχής τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης τοῦ τέκνου αὐτῆς καὶ πάντες παρέδωσαν τὰ ἐκ τῆς ἐορτῆς κεκμηκότα μέλη αὐτῶν εἰς τὸν λυσιμέριμον Ὑπνον. Ἡ δὲ ἐπομένη Δευτέρα ἀπετέλεσε νέον σταθμὸν νέου βίου διὰ τοὺς νεονύμφους.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΗ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

[Συνέχεια]

Ἡ γυνὴ αὕτη πρώτη διεκήρυξε τὴν Λιουδμίλαν ὡς ἡλίθιον. Μετ' ὀλίγον κατώρθωσεν ὥστε νὰ συμμερισθῶσι τὴν ἰδέαν τῆς ταύτης οἱ ὑπηρέται, οἱ γείτονες καὶ αὐτὸς ὁ σύζυγός της, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ ταπεινὴ νεανίς ἐστιγματίσθη διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς Δουροτσκάς, τούτέστιν ἡλιθίου. Πραγματικῶς εἶχε χαρακτηρῆα τόσον δειλὸν ὥστε δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ, οὔτε νὰ κινηθῆ καὶ ἀφιέρωνε τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ καιροῦ της εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀδελφῶν της, οἵτινες τὴν ἠγάπων ὡς ὑπήκοον ὑπηρέτριαν. Ἡ θεία της, διευθύντρια παρθεναγωγείου, τὴν παρέλαβε μαζὶ της, καὶ ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ἡ Λιουδμίλα διέμενεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲ τῶν κατ' ἐπιφάνειαν κρινόντων, ἐδικαίωσε τὸν τίτλον της τῆς ἡλιθίου. Εἰς οὐδεμίαν ἐξέτασιν διεκρίθη, ἀλλὰ γενναίως ἐβόηθη τὰς συμμαθητριάς της, εἰς τὰς μελέτας των, δι' ἧς ἀπασαί τὴν ἠγάπων. Ἐπεφορτίσθη μάλιστα ὑπὸ τῆς θείας της νὰ διευθύνῃ τὸ παρθεναγωγεῖον, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ τὴν ἀποκαλῶσιν ἡλιθίον. Εἶτα ἡ θεία της ἀπέθανε καὶ ἡ Λιουδμίλα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρικὴν στέγην. Ἐκεῖ κατεγίνετο εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας καὶ παρέδιδεν ἐξαίρετα εἰς τὰ τέκνα τῆς μητρικῆς της, ἀλλὰ πάντοτε τὴν ἀπεκάλουν ἡλιθίον.

— Ἀλλὰ διατί λοιπόν; ἀνέκραξα μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως ταύτης.

— Διότι εἶναι ἡλίθιος, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ Κμουϊσλίνσκη, διότι δὲν εἰξεύρει ν' ἀποκριθῆ οὔτε μίαν λέξιν εἰς τὸν ἐλάχιστον λόγον τὸν ὅποιον τῇ ἀποτείνει ὁ ξένος, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἔτοιμος νὰ κλάσῃ ἅμα τὴν παρατηρήσῃ κανεὶς. Καὶ ὅμως τί καλὴ νέα ποῦ εἶναι! Τί ἱκανὴ οἰκοδόσποινα! Ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπανδρευθῆ. Ὁ πτωχὸς Ροδόλφος δὲν ἔχει νὰ τῇ δώσῃ προῖκα. Ἡ χονδρὴ Θεοδώρα, ἡ σύζυγός του, μόνον διασκεδάσεις καὶ τὴν τουαλέταν της σκέπτεται, ἡ δὲ Λιουδμίλα ἐργάζεται διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας.

Ἐπανῆλθον πλειστάκις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χειροκτιοποιοῦ, καὶ κατ' εὐτυχίαν

δὲν συνήντων τὴν Θεοδώραν. Διάκειμαι φιλίως μὲ τὸν Ροδόλφον, ὁ ὅποιος εἶναι ἀγαθώτατος ἄνθρωπος μὴ στερούμενος εὐφύας, ἐκ τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων τῶν ὑποδουλωθέντων ὑπὸ τῶν περιστάσεων, καὶ κακῶς ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ἀμειφθέντων. Ἀλλὰ δὲν ἐνοῶ τὴν Λιουδμίλαν καὶ λυποῦμαι διὰ τοῦτο. Φαίνεται ἐνίοτε καθ' ὁλοκληρίαν ἐστερημένη πάσης σκέψεως. Τὸ βλέμμα της δὲν ἔχει ἔκφρασιν, τὸ πρόσωπόν της εἶναι σκυθρωπὸν καὶ ὁμως τὰ βλέμματα αὐτὰ εἶναι ὠραιότατα καὶ τὸ πρόσωπον γλυκύτατον. Ὅταν ἡ μήτηρ της ἀπουσιάσῃ, ὅταν οὐδεὶς ξένος εὐρίσκηται πλησίον της, εἶναι εὐθυμος, χαρίεσσα καὶ λαμβάνει διεκεκριμένον ὕφος. Ἀλλὰ μόλις βλέπει τὴν μητριά της ἢ ἔρχεται κανεὶς ἐπισκέπτης καὶ ἡ φυσιογνωμία της μεταβάλλεται εὐθύς, καὶ ὑφίσταται, χωρὶς νὰ φαίνεται προσβεβλημένη, τὸ ἐπώνυμον τῆς ἡλιθίου, ἀποκρινόμενη εἰς αὐτὸ ὡς εἰς τὸ βαπτιστικὸν της.

Νομίζω ὅτι αἱ ἐργασίαι τοῦ Ροδόλφου δὲν πηγαίνουν καλά. Εὐρον μέσον νὰ τῷ φανῶ ὠφέλιμος, συνδεθεὶς στενώτερον μαζὶ του. Τῷ εἶπον ὅτι ἐπεθύμουν νὰ καταθέσω εἰς βιομηχανικὴν τινὰ ἐργασίαν δύο χιλιάδας ρούβλια. Μοὶ ἐπρότεινε νὰ συνεταιρισθῶ εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του, ἀλλὰ τῷ ἀπεκρίθην ὅτι ἐπροτίμων νὰ δανείσω εἰς αὐτὸν τὰ χρήματά μου μὲ τὸν συνήθη τόκον. Ἡ ὑπόθεσις ἐγένετο καὶ τώρα εἶμαι φίλος τῆς οἰκίας. Ἡ Λιουδμίλα φέρεται πρὸς ἐμὲ ὅπως καὶ εἰς τὸν γέροντα Κμουϊσλίνσκη.

Ἄλλο ὅπως καὶ εἰς τὸν γέροντα Κμουϊσλίνσκη. Ἐνίοτε, ὅτε νομίζει ὅτι δὲν τὴν βλέπω, τὴν εἶδον νὰ μὲ κυττάσῃ τόσον μελαγχολικὴ καὶ συνεπτικὴ! ταυτοχρόνως δὲ τὸ πρόσωπόν της ἐλάμβανεν ἀσυνήθη ἔκφρασιν θλίψεως. Ἐν τούτοις ἐξακολουθῶ νὰ ὑποκρίνωμαι τὸν ἀνόητον. Ἐπειδὴ νομίζουν ὅτι ἀγνοῶ τὴν γερμανικὴν, ὁμιλοῦν ἐνίοτε ἐλευθέρως παρουσία μου εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν.

— Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ νέος; ἤρῳτα ἐσχάτως φίλος τοῦ χειροκτιοποιοῦ δεικνύων με.

— Καλὸ καὶ τίμιον παληκάρη, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος, ἀλλὰ κουτὸ ὀλίγον.

Ἡ Λιουδμίλα ἀκούσασα ταῦτα ἠρῳθίασε. Κατετασσομένη, ὅπως καὶ αὐτὴ σχεδόν, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἡλιθίων.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Λιουδμίλα ἀπουσίαζεν. Ὁ ἴδιος Γερμανὸς εἶπε πρὸς τὸν Ροδόλφον:

— Βλέπω συχνὰ αὐτὸν τὸν νέον σπῆτι σου! Μήπως ἔχει ἰδέαν νὰ πάρῃ τὴν κόρην σου;

— Πῶς θέλεις νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν ἰδέαν; ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος. Δὲν εἰξεύρει τίποτε καὶ εἶναι πτωχός. Πῶς θὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ἀνάγκας;

— Ἀλήθειαν λέγεις, εἶπεν ὁ Γερμανός, πλούσιος σκυτοτόμος ὢν, τοῦ ὁποίου ἔβλεπον ἐνίοτε τὴν παχεῖαν καὶ δυσκίνητον δίκην πίθου θυγατέρα.

Ἴσως οἱ περὶ γάμου αὐτοὶ λόγοι ἐλέ-

χθησαν καὶ παρουσίᾳ τῆς Λιουδμίλας. Ἴσως ἐσυλλογίσθη: «Αὐτὸς ὁ νέος ἔχει τὸ ἴδιον ἐλάττωμα μ' ἐμέ. Ὁ Θεὸς μὰς ἐπλασε τὸν ἕνα διὰ τὸν ἄλλον!» Διότι εἰς τοὺς λόγους της ἐνυπάρχει τι τὸ εὐμενές, καὶ πλήρες ἀγάπης...

Ε'

Χθὲς μετέβην εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ροδόλφου μετὰ τὸ δεῖπνον. Ἐκοιμάτο. Εὐρον τὴν Λιουδμίλαν μόνην, ράπτουσαν. Μ' ἐδέχθη φιλίως ὅπως συνήθως καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ περιμεῖνω μέχρις ὅτου ἐξυπνίσῃ ὁ πατήρ της.

Ἐμείναμεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλοί. Ἡ Λιουδμίλα μοὶ ἐφαίνετο ἀνήσυχος καὶ ἐστενοχωρημένη ἢ ἐρυθρότης τῶν παρειῶν της ἤλεγχε τὴν ταραχὴν της καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἀληθῶς χαριεστάτη. Παρὰ τὴν συνήθειάν της πρώτη ἤρξατο τῆς ὁμιλίας.

— Σκοπεύετε, μοὶ εἶπε, νὰ παρατείνητε ἀκόμη τὴν διαμονὴν σας εἰς Μόσχαν;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Ἦκουσα ὅτι εἶχατε ἐπιθυμίαν νὰ εὔρητε ἐδῶ θέσιν;

— Ἀληθῶς, διότι ἡ Μόσχα μοὶ ἀρέσκει.

— Καὶ ἡ Πετρούπολις;

— Ὅχι καὶ τόσον.

Ἡ Λιουδμίλα μοὶ ἐμειδίασεν, ἐν ᾧ ἐγὼ εἶχον τὸ βλακῶδες ὕφος μου.

— Ἀλλ' εἰπέτε μου, ἐξηκολούθησε, τί κάμνετε ἐδῶ;

— Τίποτε σχεδόν.

— Καὶ δὲν βαρύνεσθε;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη μοὶ προσέφερον ὠραίαν εὐκαιρίαν διὰ ν' ἀρχίσω τὰς κολακείας, αἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς ἀνοησίας. Ἀλλὰ πράγματι δὲν εἶχον ἰδέαν νὰ κάμω τοιοῦτοτρόπως τὸν ἔρωτα εἰς τὴν νεάνίδα ταύτην. Ἐκτὸς τούτου τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἡ μορφή της ἐξέφραζε πολλὴν ἀφέλειαν καὶ ἀγαθότητα...

— Ναί, ἀπεκρίθην, ἐνίοτε βαρύνομαι καθ' ὑπερβολὴν.

— Μήπως εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀργίας σας;

— Δυνατόν.

— Διατί δὲν ζητεῖτε λοιπὸν ἐργασίαν;

— Καὶ ποῖαν;

— Ἄν ἀνεγινώσκατε, παραδείγματος χάριν; Εἶναι πολὺ εὐχάριστος χρησιμοποίησις καιροῦ.

— Εἶμαι συνδρομητὴς ἐνὸς ἀναγνωστηρίου καὶ ἀναγινώσκω μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

— Τί;

— Μυθιστορήματα.

— Ἐλεσινὰ βιβλία!

— Μήπως καὶ σεῖς δὲν ἀναγινώσκετε τοιαῦτα;

— Ναί, μερικά, κατὰ τὴν ὄρεξιν τοῦ πατρός μου. Ἀλλ' ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα ἔργα, τὰ ὅποια θὰ σὰς ἦσαν ὠφελιμώτατα. Πολὺ λυποῦμαι, Ἀντώνιε Πέτροβιτς, νὰ

μὴ σὰς βλέπω πρόθυμον νὰ διδαχθῆτε.

— Τί τὰ θέλετε; ἀπεκρίθη, χωρὶς στενοχωρίαν τινα, δὲν μ' ἐδίδαξαν τίποτε.

— Ἐχετε καιρὸν νὰ μελετήσητε.

— Ἐντρέπομαι νὰ λάβω μαθήματα.

— Δὲν ὑπάρχει ἐντροπὴ διὰ νὰ διδαχθῆ κανεὶς. Ἀκούσατε, Ἀντώνιε Πέτροβιτς, αἰσθάνομαι πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ σὰς, ὡς ἐὰν ἦσθε συγγενῆς μου, καὶ ὁ πατήρ μου σὰς ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς. Ἀρχίσατε νὰ μελετάτε. Ἀναγνώσατε καλὰ βιβλία καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι θὰ σὰς ἀρέσουν.

— Ἄ! ἐὰν ἔχῃτε τὴν εὐχάριστησιν...

— Ἐπιθυμῶ τὸ καλὸν σὰς, μοὶ εἶπε μὲ φωνὴν εἰλικρινεστάτην εἰς τὴν ἀδύνατον νὰ ὑπονοήσῃ τις τὴν ἐλαχίστην φιλαρέσκειαν.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ ἐκλέξητε σεῖς τὰ συγγράμματα διὰ νὰ ἀναγνώσω;

— Συγκρατατίθεσθε! ἀνέκραξεν ἐκείνη εὐθύμως.

Ὁ Ροδόλφος ἐξύπνησε καὶ μ' ἐπλησίασε μὲ τὸ σύνθημα μειδίαμά του.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Λιουδμίλα, ἐκράτησα τὸν Ἀντώνιον Πέτροβιτς.

— Καλὰ ἔκαμες.

— Καὶ ὠμιλήσαμεν πολὺ σπουδαίως.

— Διὰ τί πράγμα;

— Μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐκλέξω βιβλία.

— Καλὴ εἰδήσις! Δός μοι τσαῖ καὶ τὴν πίπαν μου.

— Ἐξαίρετος κόρη! ἀνέκραξε παρακολουθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός, ἐν ᾧ ἐκείνη ἐξήρατο. Κατόπιν ἤρξατο νὰ μοὶ ὀμιλῇ περὶ τῆς εὐχαριστήσεως καὶ τῶν προτερημάτων τῆς μαθήσεως κατὰ τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ βίου. Ἐπειτα οἱ φίλοι του εἰσῆλθον, οἱ ἀνυπόφοροι φίλοι του, ὁ γερμανὸς σκυτοτόμος καὶ εἰς ἀλλαντοπώλης. Ἐγὼ τὸν ἀπεχαιρέτησα, ἐν ᾧ δὲ ἐξηρχόμην ἡ Λιουδμίλα ἐπροχώρησε καὶ μοὶ εἶπεν:

— Εἶπατε νὰ σὰς ἐκλέξω βιβλία. Ἰδοὺ ἔν.

Ἦτο ὁ Ροβινσὼν τοῦ Καμπίου. Τὸ ἔλαβον μὲ ὕψος σοβαρώτατον. Ἡ ἀθῶνα νεανίς ἐπεθύμει νὰ μὲ διδάξῃ ὡς παιδίον καὶ μὲ μετεχειρίζετο τοιοῦτοτρόπως.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός! Αἰσθάνομαι ὅτι ὁ κόσμος δὲν μοὶ διέφθειρεν ἀκόμη τὴν καρδίαν.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τῇ ἐπέστεψα τὸν Ροβινσὼν τῆς καὶ τῇ ἐξέφρασα τὰς εὐχαριστίας μου, διότι τὸ βιβλίον μοὶ διήγειρε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον.

— Μήπως ἔχῃτε, προσέθηκα, κάνεν ἄλλο νὰ μοὶ δώσητε; Σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἐντρέπομαι, διότι ἕως τῶρα μόνον μυθιστορήματα ἀνέγνωσα.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν αὐτὴ. Ἀκούετε, πάτερ μου; Λαμβάνει εὐχάριστησιν εἰς τὴν μελέτην καὶ θέλει νὰ μάθῃ.

— Θαυμάσια! ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος.

Καὶ ἐπανάλαβε πάλιν τὰς ἰδίας λέξεις, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μοὶ εἶχεν εἶπη περὶ τῶν προτερημάτων τῆς σπουδῆς.

Ἡ Λιουδμίλα μοὶ ἔδωκε μίαν στοιχει-

ώδη Ἐγκυκλοπαιδείαν, τὴν ὁποίαν τῇ ἐπέστρεψα μὲτ' ἑνὸς μικροσκοπίου.

— Λάβετε, τῇ εἶπεν. Τὸ βιβλίον σὰς μοὶ ἀπεκάλυψε τόσα πράγματα ὥστε ἡγόρασα αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖον διὰ νὰ κάμω τὰς παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας μοὶ ὑπεδείκνυε, καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖον εἶδον τὰ μᾶλλον ἀξιοπεριεργὰ ζῶφια.

Ἡ νεανίς μ' ἐκύτταξε μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως, εἶτα λαβοῦσα τὸ μικροσκοπίον κατεγίνετο ἐπὶ πολλὰς ὥρας νὰ παρατηρῇ διάφορα ἀντικείμενα μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς. Ἦλθεν ἡ σειρά μου τότε διὰ νὰ ἐκπλαγῶ διὰ τὰς πολλὰς παρατηρήσεις τῆς.

Τὸ δάνειον τῶν βιβλίων ἐξηκολούθησεν. Ἡμέραν τινὰ ἡ Λιουδμίλα μοὶ εἶπε:

— Διατί δὲν μαθᾶνετε κἀμμίαν ξένην γλῶσσαν; Εἰς τὴν ῥωσικὴν εἶναι ὀλίγα βιβλία.

Τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα τῇ ἀνήγγειλον ὅτι, κατὰ τὴν συμβουλήν τῆς, παρεδόθην μὲ πολλὴν προθυμίαν μαθήματα γερμανικῆς καὶ ὅτι ἤρχιζα ἤδη ν' ἀναγινώσκω βιβλία εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν.

— Εἶναι δυνατόν; ἀνέκραξε.

— Μάλιστα. Δώσατέ μου ἓν βιβλίον καὶ θὰ ἴδῃτε.

Ἐλαβον στοιχειώδη γερμανικὸν τόμον καὶ ἤρχισα ν' ἀναγινώσκω. Ἐνίοτε ἔκαμα σκοπίμως λάθος, ὅπερ ἐκείνη ἐσπευδε νὰ διορθώσῃ. Κατειλημμένη ὑπὸ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ ζήλου τῆς, ἐκάθησε πλησίον μου, τόσον πλησίον μάλιστα, ὥστε βόστρυχος τῆς κόμης τῆς, τῆς ξανθῆς ὠραίας κόμης τῆς, ἤγγιζε τὴν παρειάν μου, καὶ τὸ περὶ τὸν λαιμὸν μανδήλιόν τῆς ἦτο ἀμελῶς δεδεμένον, ἡ χαρὰ δὲ τοῦ νὰ μὲ βλέπῃ παρακολουθοῦντα εὐχαρίστως τὰ μαθήματά τῆς ἐχρωμάτιζε δι' ἐλαφροῦς πορφύρας τὸ πρόσωπόν τῆς. Τέκνον τῆς φύσεως! ἠγνόει παντελῶς, ὅπως αἱ ἄλλαι, ν' ἀποκρύπτῃ τὰς ἐντυπώσεις τῆς.

Στιγμαί τινες παρῆλθον τοιοῦτοτρόπως. Εἶτα αἰφνιδίως παρατηρήσασα τὴν ἀφαίρεσίν τῆς, ἀνήγειρε τὰ μαλλία τῆς, ἔδρεσε τὸ μανδήλιον καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἄ! δεσποινίς, τῇ εἶπον, λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ βοηθήσητε εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν. Μαζί σὰς μοὺ φαίνεται ὅτι ἐνοῶ καλλίτερα!

— Ἀστεῖζεσθε! ἀπεκρίθη ἐκείνη γελῶσα.

— Εὐγὲ! εὐγὲ! ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος μαθὼν ποίαν νέαν ἐργασίαν ἔκαμνον, καὶ ἐσυμφωνήθη ὅπως ἡ Λιουδμίλα γείνη διδασκάλισσά μου.

[Ἐπεται συνέχεια].

** B

EIKONES

Τοῦ Διαδόχου, τῆς Σοφίας, τοῦ Βασιλέως, τῆς Βασιλίσσης καὶ τοῦ Ἀυτοκράτορος Γουλιέλμου ἐπὶ λαμποῦ χάρτου καὶ εἰς μέγα σχῆμα, καταλληλότεται δὲ εἰς διακόσμησην αἰθουσῶν κλπ. πωλοῦνται ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν πρὸς 50 λεπ. ἑκάστη. Εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀποστέλλονται ἐλεύθεροι ταχυδρομ. τελῶν ἀντὶ λ. 60.

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμὰς. — Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁποιοδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελλομένου βιβλίου.

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμείων, κατὰ μετ' ἄλλων Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἐλμα, ἡτοιμηθεὶς ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' 23 εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἡ Τιμωρία Βαλεντίνης Σαβράν δρ. 2.50 — Εἰς Χειμῶν ἐντὸς τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4.10 — Ἡ Γρόλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Ταράιλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαξία Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 4.1 — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μίᾳς Μηδενιστρίας δρ. 4.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνία, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ἀυτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 1.40 — Ἀρκαία, ἡ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐβδομάδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθία, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 4.10 — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῆκ δρ. 2.20 — Ἡ Κόρησσα Παυλίνα δρ. 6.50 — Ἱστορία δύο Μελλονύμων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφύρου Σαμαρτζίδου (ἔκδοσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρας τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῆκ δρ. 1.70 — Ἡ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠτός, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἔγνη ἐνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Ἡ Σόνις δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 4.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδί τοῦ Προαστείου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Λήσταρχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Ἡ Κόρη μὲ 3 μεσοφύστανα, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῆκ δρ. 4.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 4.30 — Μετὰ εἰκοσὶν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Σουζυγικοῦ Ἔρωτος (ἔκδοσις Β') δρ. 4.70 — Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγοῦμη δρ. 3.70 — Χαρικλής, εἰκόνες ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἡθῶν καὶ ἠθίμων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἡ αἰ Δύο Ἀδελφαί, ἡθικὸν διήγημα δρ. 4.30 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 1.60 — Ἀδὸν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσδ. Σκυλίση, μετὰ 13 εἰκονογραφῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγοῦδιαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 4.1 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρωτὸς, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἐνὸς Δουτοχούς, ἡτοιμῆ Βίος τῶν Νέθων Τέκνων, μυθιστορία, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 16 — Ὁ Ἰατρός τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πίλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Ὁ Ἀσκάνιος, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 7.30 — Διηγήματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι, ἡ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ρέντζης, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγοῦμη δρ. 3.30 — Ἡ Γυνὴ μὲ τὸ Βελούδιον Περιδέραιον, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Εὐγενεῖοι Σὴν δραχ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἡτοιμῆ Ἀπομνημονεύματα Ἀλικίας δὲ — Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3.70 — Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5.30 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 — Ὁ Ἰππότης Μάιος, μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2.70.